

Preveč bogastva ne ljubi, pa tudi ga v nemar ne puščaj,
Ker dasiravno prave sreče dati ne more,
Vendar je važna pomoč na potu skozi življenje. —

Skerbi, da tó zadovoljen uživaš, kar ti je dano,
Vendar takó, da iskati boljšega nikdar ne jenjaš. —

Pomni, kakó človeško vse mine ter je negotovo:
Da ne napihne sreča te kdaj, al ne stere nesreča. —

Malo naukov je téh: ali spolnovanje večletno
Sad čudovit ti boče rodilo v časovem tiru. —

Bog blagosloví začetek, On, ki vesoljnost obrača,
Z večnim ki sklepom kraljuje v nespremenljivi modrosti;
Njemu, mladeneč! pred vsem si prizadevaj dopasti,
Njemu prošnje pošiljaj v molitvi, ko zarja te zdrami,
In ko odpravljajš zvečer se v posteljo k sladkemu spanju. —

On ti dal boče zdravo teló in bistro razumnost,
Dal ti mnogo še boljšega boče — Le terdno zaupaj. —

Ti pa zmirom in vse obračaj v slavo Njegovo! —

V Rimu, novega leta dan 1578.

Poslovenil A. Umek.

Obljuba dela dolg.

Lancovo je vas na desnem bregu gorenske Save blizo Radolice. Na strani od vasi stoji lepa cerkvice sv. Lamberta. Pred sto letimi bil je tú večji gozd, kakor sedaj, ko vaščani bolj obdelujejo polje in travnike. Na koncu lancovske vasi bila je borna hišica in okoli nje mali vert. Tú je živel ubožna vertnarjeva vdova s svojo šestnajst let staro hčerko Nežico. Njuna hiša je bila en del pristave bližnjega Pustega grada, kamor ste hodili na grajščinsko polje delat. Hčerka Nežica je oskerbovala domači vertec in posebno rada gojila lepe cvetice, ki jih je po svojem rajnkem očetu podedovala. Stara resnica je, da, kdor ima rad cvetice, ima navadno tudi dobro serce. Taka je bila tudi Nežica — nedolžna in pohlevna kakor njene ljubke cvetice. Toda tudi med najmirnejše cvetice se rado vrine bodeče ternje, ki vertnarja rani. Tako je bilo tudi tukaj. Nežina mati po nekem prehlajenji hudo zbolé, in se uležajo, da več ne vstanejo. Uboga deklica milo joka pri smertnej postelji svoje ljubeznjive matere, ktera jej z zadnjimi močmi še tako-lé naroča: „Ljuba Nežica! vidim, da boče kmalo bila moja zadnja ura, in pojdem k rajnkemu očetu. Spolnila si že 16. leto, in že veš, kaj je prav in ljubo Bogu in ljudem. Živi tako, kakor sem te vselej učila. Ostani vedno dobra, pohlevna in nedolžna kakor tvoje cvetice na vertu tako dolgo, da prideš za menoj v prelepi rajski vertec. — Še nekaj te prosim, ljuba moja hčerka, obljubi mi, da mi spolniš! Vsako leto na vernih duš dan deni na moj grob najlepšo cvetico, ki jo bočeš še imela v vertu, ter moli za mé, in jaz te bodem blagoslovila in za te pri Bogu prosila.“ — Nežica obljubi to, in s solzami moči merzla materna lica. Mati so umerli.

Dve leti ste minule in Nežica je bila še vedno živa podoba svojih lepih cvetic v vertu. Po maternej smerti služila je pri oskerbniku grajske pri-

stave in je vedno prav skerbno gojila svoje cvetice, s katerimi je že dvakrat lepšala mili materni grob pri lancovski cerkvi. Bliža se že tretje leto praznik vseh svetnikov, in Nežica hrani svoji zadnji dve cvetici za vernih duš dan. Ena je bila lepo razcvetena, druga pa lepo napočena. Ravno na delapust k vsem svetim, ko je Nežica pri svojih ljubih cvetkah in misli na obljubo, ki jo je obljubila materi, stopi k njej v vert grajski sluga in jej sporoči, da gospá grofinja v gradu želi za drugi dan najlepšo cvetico, ki je v Nežičnem vertu. Ena teh dveh vertnic je bila lepo razcvetena, druga pa je obetala za drugi dan svoje novo cvetje; tedaj Nežica lahko vstreže svojej grajskej

gospej, pa tudi ostane zvesta svojej obljubi o maternem grobu. Sluga gre z naročilom, da pride drugi dan t. j. na praznik vseh svetnikov po vertnico, ki se bo de do zjutraj razpustila, in jo ponese v lončku svojeje gospej.

Jutro pride, pa prav temačen, moker jesenski dan. Nežica gre zgodaj gledat svoji vertnici, in glej! — ena je bila popolno obletena, druga pa je bila v najlepšem cvetju. Kaj bi storila deklica v zadregi! Slugu je obljue

bila cvetico, in na drugi strani jo je vest opominjala na materno ljubezen. Ljubezen zmaga. Ravno zvoni k svetej maši. Nežica serčno vzame lonček z edino svojo prelepo cvetico, nese jo k cerkvi na pokopališče, postavi jo na materni grob, ter zraven poklekne in pobožno moli. Prav milo jej je pri sercu; solzé se jej utrinjajo in tekó na poraščeno materno gomilo — in lepše in jasnejše poje jej cerkveni zvon kakor glas matere, ki blagoslavlja svojo zvesto hčerko.

Ko Nežika pride od cerkve domú, čaka jo že grajski sluga in tirja naročeno cvetico, ker hoče jo dobro plačati. „Vidite, gospod“, pravi Nežika, „ena včerajšnih cvetic se je po noči obletela, drugo pa nisem mogla dati, ker sem jo že drugam obljubila. Prosim, povejte gospej grofinji, da mi ni bilo mogoče njenej želji vstreči, ker mogla sem spolniti obljubo, katero sem rajnkej materi obljubila. Pravična gospá me zavoljo tega ne bodo grajali.“ — „Dobro“, pravi sluga, „povedal bodem tako plemenitej gospej, toda pripravite se na odgovor; tako žalenje ni kar boði si mala stvarica.“

Čez eno uro potem, ko sluga odide, pride grajski vavpat po Nežico, da naj gre nemúdoma ž njim v grad. Nežica se sicer vstraši, vendar se precej napravi in gre pogumno s hlapcem v grad k milostivej gospej.

„Ti si me ukanila, prederzna deklica“, pravi nevoljna gospá, „zakaj mi nisi prodala obljubljené cvetice, potrebovala jo bi bila danes za neki grob na pokopališči.“ Nežica jókaje odgovori: „Né, milostiva gospá, nisem vas hotla ukani, spolnila sem le obljubo, ki sem jo svojej rajnkej materi na smertnej postelji obljubila, ker vem, obljuba dela dolg.“ Deklica pripoveduje potem vse, kako so jej mati naročili in da jej je spolnitev materne obljube zeló zeló pri sercu.

Grajska gospá odkritoserčno deklico prav rada in radovedno posluša, in jej potem reče: „Dobra deklica si, ker spoštuješ svojo mater in natanko spolnjevš njena zadnja naročila. S tem si se mi zeló prikupila. Jaz sem vdova in nimam svojih otrok; pridi k meni v grad, vzamem te za svojo hčer.“

Nežica se klečé zahvaljuje svojej dobrotnici, toda grofinja jo vzdigne, objame in jej pravi: „Od danes si moja ljuba hčer, Bog te je pripeljal k meni, ker te blagoslavlja za tvojo zvesto materno ljubezen.“

Nežica pred najubožnejša je sedaj najsrečnejša deklica tega kraja. Materni blagoslov prinesel jej je veliko srečo na tem svetu.

A. P.

Otroci, ne zapuščajte šole!

(Resnična zgodba.)

Lani, to je leta 1871, je bila v Kranji večkrat komedija; prišle so namreč, Bog si ga vé od kod vse, družbe, ki si s tem svoj žalostni kruh služijo, da po vervéh plešejo, visoko skačejo, se prekucujejo in druge burke vganjajo. Nekatere teh družeb so štele veliko oseb, odraslih ljudi pa tudi